

Gertrud Jetten
Mijn eigen droompaard

Illustraties: Ina Hallemans

δ

Copyright ©2023 Uitgeverij Dyslexion, Deventer

ISBN 9789463245647

NUR 282

Papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Dyslexion, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Dit boek verscheen eerder als reguliere uitgave bij

- © Uitgeverij Kluitman B.V.
- © MMMXX Tekst: Gertrud Jetten
- © MMMXX Illustraties: Ina Halleman
- © Omslagontwerp en ornamenten: Agnes Visser

Dit boek is uitgegeven in het lettertype Dyslexie.
Kijk op www.dyslexiefont.com voor meer informatie.

Voor meer informatie of bestellen
ga je naar www.dyslexion.nl

De eerste buitenrit

‘Ssst,’ deed Emma. ‘Rustig maar, Espresso.’ Ze boog zich een beetje naar voren en kriebelde de zwarte ruïen op zijn schoft.

Espresso snoof onrustig. Hij vertrouwde het niet. Dat was eigenlijk niet zo raar, want dit was zijn eerste buitenrit. Met Emma.

Emma’s hart plofte bijna uit elkaar van trots. Een half jaar geleden had ze nooit, maar dan ook nooit kunnen denken dat ze op de nerveuze en hypergevoelige pony zou kunnen rijden en nu deden ze zelfs mee aan een buitenrit!

En dat allemaal door de beeldjes. Emma had inmiddels acht beeldjes gekocht, en acht geweldige avonturen beleefd. Als ze naar een beeldje keek, kwam ze namelijk in een andere wereld terecht. In die wereld was het paard van het beeldje echt.

Emma had tijdens haar avonturen ontzettend veel geleerd. Van een onzekere beginner was ze veranderd in een zelfverzekerde ruiter. Nora, haar instructrice, snapte er helemaal niks van. Emma grijnsde.

Misschien zou ze het haar ooit nog eens vertellen.

‘Gaat het?’ vroeg Nora. Haar bruine ogen keken onderzoekend naar Emma.

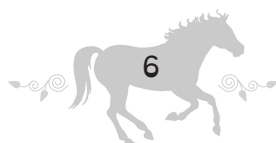
Emma knikte. ‘Ja hoor!’ Ze stuurde Espresso achter de dikke billen van Aron, zodat hij niet weg kon schieten. Achter haar reed Lise op Saffier. Saffier was een heel lieve en betrouwbare new forest-pony. Aron was een wat luie haflinger. Dus als Emma tussen deze twee in bleef rijden, moest het goed gaan.

Nou ja, naar verhouding dan... Espresso was al opzij gesprongen, plotseling stil blijven staan en had zich opeens omgedraaid.

Emma maakte het niks uit. Ze vond alles aan Espresso geweldig. Hij was de mooiste en meest bijzondere pony die ze kende. Espresso was een driekwart arabier, met een smalle bles en twee witte voetjes. Hij was ongeveer één meter zesenvieftig hoog en had een diepzwarte, glanzende vacht.

Emma zuchtte. Was hij maar van haar! Ze zou er alles voor over hebben om de zwarte ruiter te kunnen kopen. Hij was niet alleen het mooiste en meest bijzondere paard dat ze kende, maar hij was ook haar vriend.

Hij hinnikte als ze eraan kwam en zij was de enige die aan zijn oren kon komen. Ze was sowieso de enige die op hem kon rijden, behalve Nora dan en

een paar van de oudere meisjes.

Emma's gezicht betrok. Nora had een paar weken geleden gezegd dat ze binnenkort weer andere kinderen op Espresso zou laten rijden. Als Emma daaraan dacht, was het alsof iemand haar een stomp in haar maag gaf.

Gelukkig had ze geen tijd om er verder over na te denken, want Espresso bleef plotsklaps stilstaan en keek met grote ogen naar een wit paaltje. Hij snoof onrustig en bewoog zijn hoofd op en neer.

'Dat is niks om je druk over te maken,' suste Emma hem. 'Gewoon een paaltje, verder niks.' Een paar weken geleden had ze met Espresso meegedaan aan een schrikcursus. Ze had heel veel geleerd over het gedrag van paarden en hoe ze Espresso kon laten wennen aan enge dingen.

Waarom een wit paaltje eng was, snapte Emma niet, maar ze snapte wel dat Espresso dat vond. Ze liet hem uitgebreid naar het rare witte ding kijken en was dolblij toen hij er een stapje naartoe zette, zodat hij eraan kon ruiken.

'Goed zo, Espresso,' juichte Emma. Ze zou hem wel om zijn hals willen vallen, zo trots was ze. Maar als ze dat deed, sprong hij misschien weg.

Espresso zette nog een stapje. En nog een.

Vroeger keek hij nergens naar, maar tijdens de cursus had hij ontdekt dat hij op dingen af kon stappen en ze kon gaan bekijken. Dat was net zo bijzonder geweest voor Espresso als voor Emma.

Ze had nooit bedacht om Espresso dingen te laten bekijken en te onderzoeken. Ze had aangenomen dat hij nou eenmaal schrikachtig was, dat dat bij hem

hoorde. Maar nu bleek dat helemaal niet zo te zijn! Espresso vond het heel interessant om dingen te bekijken en te onderzoeken. Als ze hem maar de tijd gaf en steunde.

‘Goed gedaan, Espresso,’ zei Emma. ‘Knappe pony!’ Ze stuurde Espresso weer achter Aron en liet de teugels vieren.

Espresso strekte zijn hals en zuchtte.

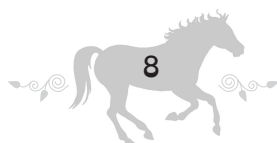
Emma keek om zich heen. Ze waren bijna thuis; tussen de bomen zag ze de manege al liggen.

Daar was de grote hal met de stallen en de binnenbak. De buitenbak. En de weilanden, die nu bezaaid waren met pony’s en paarden. Tussen de weilanden was een breed pad waar Espresso en Leo het grootste deel van de dag rondliepen.

Voor Leo was het goed voor zijn artrose en voor Espresso was het goed dat hij meer kon bewegen. Sinds hij samen met Leo op het pad mocht lopen, was hij veel rustiger geworden. Leo en Espresso waren dikke vrienden. Het was een beetje een komisch stel: slome Leo met zijn vaalbruine vacht en de gevoelige, bloedmooie Espresso. Maar toch was het zo; waar Leo was, was Espresso en andersom.

Espresso liep met zijn neus over de grond het erf op. Hij liet zich rustig afzadelen en –sponzen en liep ontspannen achter Emma aan naar het pad. Zodra Leo zijn vriend zag, kwam hij meteen aan lopen.

Emma duwde de poort open, draaide Espresso om en deed hem het halster af. Leo strekte zijn hals en rook aan Espresso. Ondertussen hinnikte hij zacht. Espresso rook ook aan Leo en liep toen het pad

op, met Leo achter zich aan. Een eindje verderop begonnen ze samen te grazen.

‘Die twee zijn echt dol op elkaar,’ vertelde Emma aan Lise.

Lise knikte. Ze was nieuw op de manege en kende de pony’s nog niet zo goed. Emma wel. Zij kende alle pony’s van binnen en van buiten. Als het kon, zou ze in de stal gaan wonen.

Gezellig kletsend liepen de meiden naar het erf terug. Lise bleef stilstaan voor een poster in de gang.

‘Endurancewedstrijd,’ las ze hardop. Vragend keek ze naar Emma. ‘Wat is dat?’

‘Bij een endurancewedstrijd rijd je een heel lang stuk buiten. Wel veertig kilometer. Soms zelfs tachtig!’

‘Wauw,’ zei Lise. ‘Dat is ver.’

Emma knikte. ‘Nora vertelde dat er zelfs mensen zijn die honderdtwintig kilometer op een dag rijden.

Stel je voor, dat is van Utrecht naar Drenthe of zo!’

‘Het lijkt me niks,’ merkte Lise op. ‘Ik zou vergaan van de spierpijn.’

‘Mij lijkt het fantastisch! Ik...’ Emma stopte.

Ze had al uitgebreid gefantaseerd over meedoen aan zo’n rit. Het liefst met Espresso, maar het kon ook een beeldjesavontuur zijn. Nora had verteld dat de beste endurancepaarden arabieren waren en Emma was al weken van plan om een beeldje van een zwarte arabier te kopen. Wie weet, deed ze wel mee aan een endurancerit in de woestijn!

Lise keek haar vragend aan.

‘Eh... niks,’ mompelde Emma. Ze wilde haar niet vertellen over haar fantasieën met Espresso en ze wilde nog minder vertellen over de beeldjes. Dat was

haar geheim. De enige die ervan afwist, was haar beste vriendin Teuntje.

Emma zei Lise gedag en stapte op haar fiets.

Ze zwaaide naar Vito, het shetlanderveulen, en zijn moeder en sloeg toen links af, naar huis.

Gelukkig was het maar tien minuten fietsen.

Terwijl haar voeten automatisch doortrapten, dacht Emma na over de buitenrit. Wat was het heerlijk geweest!

Nora had gezegd dat ze over een paar dagen opnieuw mee mocht met Espresso.

Emma had niet durven vragen wanneer Nora de zwarte pony weer in de les ging gebruiken. Ze wilde het niet weten. Emma trok een lang gezicht en trapte extra hard door.

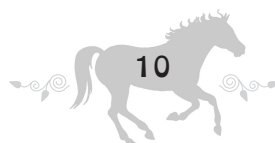
Toen ze thuis aankwam, stond de blauwe auto van haar vader voor de deur. Emma's hart maakte een sprongetje. Hij was al thuis! Ze was er nog steeds niet aan gewend dat hij niet meer zo veel op reis was. Emma's vader was nieuwsfotograaf en werkte nu in Nederland in plaats van over de hele wereld.

Emma zette haar fiets tegen het hek en deed de deur open. Uit de woonkamer kwam het geluid van een viool. Emma kreunde. Moest dat nou echt?

Haar moeder was een beroemde violiste die haar viool kon laten lachen, huilen en zingen. Emma baalde ervan dat ze altijd in de woonkamer wilde oefenen. Ze had een prachtige werkkamer! Volgens haar moeder klonk het beneden beter, maar Emma hoorde geen verschil.

'Ik ben thuis!' riep Emma. Ze hing haar jas aan de kapstok en liep de woonkamer in.

Haar moeder liet haar viool zakken en haar vader

keek op van zijn laptop. Hij zag eruit alsof hij de moeilijkste kruiswoordpuzzel ter wereld moest oplossen.

‘Wat is er?’ vroeg Emma.

‘Er is drieduizend euro naar jouw rekening overgemaakt door een onbekend nummer,’ vertelde haar vader. ‘En er staat een Engels tekstje bij: *Best wishes, Alice & Mike.*’

Emma kreeg het warm en koud tegelijkertijd en werd bleek en toen rood. Drieduizend euro... Dat was het geld dat ze had verdiend tijdens een van haar avonturen met de beeldjes! Ze was stand-in geweest voor Sara Cunningham, een beroemde filmster die niet durfde te rijden.* Alice was de productieleidster en Mike de regisseur. Alice had haar toen wel verteld dat ze drieduizend euro had verdiend, maar Emma was het geld alweer vergeten. Ze was ervan uitgegaan dat het toch nooit aan zou komen.

‘Eh...’ hikkelde ze. Haar gedachten flitsten razendsnel door elkaar heen. ‘Ik, eh... heb geen idee,’ stamelde ze.

‘We proberen het terug te storten, maar dat gaat niet,’ vertelde haar moeder. ‘Freek heeft de bank al gebeld, maar de eigenaar van de rekening is niet te vinden. Het lijkt wel alsof hij niet bestaat.

Bij de bank snappen ze er niks van.’

Emma knikte. Natuurlijk niet! Het leek haar beter om niks te zeggen. Ze wist zeker dat ze Alice en Mike nooit terug zouden vinden. Die woonden in een andere wereld. Een wereld die precies leek op de hare, maar die toch anders was. Het was net alsof

*Uit: *Droompaarden. Vertrouwen in je paard*

de twee werelden naast elkaar bestonden. Af en toe kon ze via een beeldje naar die andere wereld toe, en een paar weken geleden was er een meisje vanuit die andere wereld naar haar gekomen. Maar geld terugboeken was onmogelijk, dat wist ze zeker.

Emma plofte neer in een stoel. Dat betekende dat ze het geld kon houden. Dat ze het móést houden. Ze wiebelde met haar benen. Wat kon je eigenlijk allemaal doen met drieduizend euro? Oneindig veel beeldjes kopen. Een eigen tv. En je kon er misschien een pony van kopen.

Emma's hart sloeg een slag over en het was alsof de bliksem insloeg. Voor drieduizend euro kon ze Espresso kopen. Dan was hij van haar! En dan reed er nooit meer iemand anders op hem, behalve als zij dat wilde.

Ze had geen idee hoeveel Espresso waard was, maar drieduizend euro was heel veel geld. Ze fronste haar voorhoofd. Ze zou eerst Nora nog moeten overhalen om hem weg te doen, want die had laatst gezegd dat ze nog steeds dacht dat Espresso een goede manegepony kon worden. Maar stel je eens voor dat Espresso van haar was!

‘Emma, waar zit je toch met je gedachten?’ vroeg haar vader.

Emma werd nog roder. ‘Bij Espresso,’ flapte ze eruit. ‘Misschien kan ik hem wel kopen!’

Haar vader begon te lachen. ‘Dat geld is vast niet voor ons, en bovendien wil ik geen pony. We hebben al een kat!’ Glimlachend aaide hij hun langharige, rode kater Ted, die spinnend naast hem lag.

